

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 220.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938990256/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Minona smilte mildt bevæget idet hun sagde: »O Viggo, hvor jeg beundrer dig! – Naar du vidste hvorledes dine Ord trøste og berolige mig! Nu gaaer jeg glad til Gud, da jeg kan vente at møde dig hos ham – men Adskillelsen er saa tung!« – »Ja – dog lovet være Gud, der tager dig bort herfra! thi Livet er tungere – naar man bærer en Grav i sit Hjerte!« udbrod Viggo med en trosløs Sorgmodighed, der gjorde stærkere Indtryk end Udbruddet af den heftigste Lidenskab. Minona følte det, og Smerten fordunklede hendes klare Træk. – »Jeg frygter, Viggo!« sagde hun med bævende Stemme – »at Erindringen om mig vil stille sig som en Skygge mellem dig og alt det Skjønne og Glædelige i Livet – at jeg vil leve i din Sjæl som en nagende Anger, en uoprettelig Skam – er det saaledes?« – »At Erindringen om dig vil stille sig mellem mig og Livets Glæde? Ja! men ikke mellem mig og det Skjønne, uden for at fordunkle den. Du Minona, var det Skjønneste jeg saae i Livet, Erindringen om dig bliver det Skjønneste der er tilbage for mig, til jeg faaer dig selv igjen. Lad os ikke tale om Skam – jeg vil aldrig kunne forbinde dette Begreb med Forestillingen om dig. Naar jeg tænker paa min elskede Minona – og denne Tanke vil være uadskillelig fra mit Væsens Liv – da vil det være din Ulykke og mit Savn, der tillukker mit Hjerte for denne Verdens Glæde!« – Denne korte Samtale havde udtømt den Syges Kræfter. Feberen begyndte igjen, og Viggos Stemme var ene istand til at berolige hende, skjøndt hun ikke længer forstod hans Ord, men ængsteligt kjæmpede med sine egne vilde Phantasier.

Imidlertid var Frank gaaet at søge Helene, hvis Tilstand siden det sidste afgjørende Anfald af Minonas Sygdom, havde forurolet ham i høi Grad. Da han kom ind i Dagligstuen, saae han kun Virginia der stod ved Vinduet og lænede Panden mod Ruden. Hun vendte sig hurtigt om, da hun hørte sin Faders Skridt, og udbrod grædende idet hun med en heftig Bevægelse kastede sig i hans Arme: »O, kjære Fader! jeg er saa ubeskrivelig uheldig – jeg har i lang Tid ikke havt Fred i mit Sind! Hvorledes skal jeg befrie mig fra de onde Tanker?«

Frank tog uagtet den sagte Modstand han mødte, Hænderne fra hendes Ansigt og sagde idet han med et alvorligt Blik saae ind i hendes grædende Øine: »Du har Ret, mit Barn! jeg har længe